

Sygn. akt XVII AmC 1007/09

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lipca 2010r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 01 lipca 2010r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w G.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje stosowania przez (...) S.A. z siedzibą w G.

w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści:

„Organizator zastrzega sobie prawo zmiany terminu dostawy w przypadku chwilowego braku Nagród w magazynie spowodowanego niezależnymi przyczynami (brak w magazynie dostawcy, przerwa w produkcji, kataklizm, strajk, itp.)”.

II. Zasądza od (...) S.A. z siedzibą w G. na rzecz (...) z siedzibą w P. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

III. Poleca pobranie kasie Sądu Okręgowego w Warszawie od (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa.

IV. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. z siedzibą w G..

V. Wyrokowi w pkt II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

-/ SSO Maria Witkowska

Sygn. akt XVII AmC 1007/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2010r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Witkowska

Protokolant: Łukasz Wychowaniec

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2010r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w G.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

utrzymuje w mocy wyrok zaoczny z dnia 01 lipca 2010r.

/-/ SSO Maria Witkowska

Sygn. akt XVII AmC 1007/09

UZASADNIENIE

Powód – (...) z siedzibą w P., w dniu 06 lipca 2009 roku wniósł pozew, w którym domagał się uznania za niedozwolone postanowienia stosowanego przez pozwanego – (...) S.A. z siedzibą w G. o treści: **„Organizator zastrzega sobie prawo zmiany terminu dostawy w przypadku chwilowego braku Nagród w magazynie spowodowanego niezależnymi przyczynami (brak w magazynie dostawcy, przerwa w produkcji, kataklizm, strajk, itp.)”**.

Powód wniósł ponadto o wydanie wyroku zaocznego zaopatrzonego w rygor natychmiastowej wykonalności w przypadkach prawem przewidzianych, wydanie wyroku uwzględniającego powództwo w całości na posiedzeniu niejawnym, rozpoznanie sprawy również pod nieobecność powoda bądź jego pełnomocnika, jeżeli zajdzie taka potrzeba oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Swoje roszczenie powód oparł na fakcie, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zorganizował program lojalnościowy i oferując tak skonstruowaną ofertę handlową posługuje się Regulaminem, który zawiera postanowienie wskazane w petitum pozwu. Jako dowód na poparcie swojego stanowiska powód przedstawił wzorzec umowny pod nazwą Regulamin programu lojalnościowego procent zawierający kwestionowane w pozwie postanowienie.

W ocenie powoda, przedmiotowe postanowienie stanowi niedozwoloną klauzulę abuzywną, natomiast wzorzec umowy stosowany przez pozwanego jest rażąco sprzeczny z dobrymi obyczajami i narusza uzasadnione interesy konsumentów.

Powód wywiódł, że zakwestionowana klauzula powinna zostać uznana za niedozwoloną, gdyż w sposób sprzeczny z prawem przewiduje uprawnienie wyłącznie dla przedsiębiorcy do niewykonania w terminie swojego zobowiązania.

W odpowiedzi na pozew znajdującej się w aktach sprawy pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 751,50 zł, zgodnie z załączonym spisem kosztów, wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 479¹⁷ kpc, w razie uznania przez Sąd, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, a w razie wyznaczenia rozprawy o rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pozwanego.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, iż powództwo zasługuje na oddalenie z następujących przyczyn: klientami pozwanego nie są konsumenci, tylko przedsiębiorcy oraz osoby prowadzące działalność zawodową; Program Lojalnościowy Procent nie polega na zawarciu umowy – ma charakter zbliżony do przyrzeczenia publicznego, skierowanego do ograniczonego kręgu osób, którym w określonych okolicznościach przysługiwać będzie

nagroda, a nawet gdyby uznać, że przepisy ochrony konsumentów mają zastosowanie, pozwany podniósł, iż i tak zaskarżone postanowienie nie ma charakteru niedozwolonego postanowienia umownego.

W dniu 01 lipca 2010r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał wyrok zaoczny, w którym między innymi uznał za niedozwolone postanowienie określone w pozwie i zakazał jego stosowania przez pozwanego w obrocie z konsumentami, jak też zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i postanowieniu temu nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

W dniu 26 lipca 2010r. pozwany złożył sprzeciw od wskazanego wyroku zaocznego jednocześnie wnosząc o: oddalenie powództwa w całości; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 754,60 zł, zgodnie z załączonym spisem kosztów; zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanego wyrokowi zaocznemu z uwagi na fakt, że został on wydany z naruszeniem przepisów o dopuszczalności jego wydania; rozpoznanie wniosku o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności na posiedzeniu niejawnym i wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 479¹⁷ kpc, a w razie wyznaczenia rozprawy – rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pozwanego.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż z uwagi na specyfikę posiadanej przez niego oferty i sprzedaż wysoko wyspecjalizowanych programów komputerowych, jak też wysokie ceny produktów, zakupów u pozwanego dokonują wyłącznie osoby profesjonalnie zajmujące się projektowaniem komputerowym, stąd klientami pozwanego nie są konsumenci, a wyłącznie osoby dokonujące czynności prawnej związanej bezpośrednio z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą lub zawodową, których nie można uznać za konsumentów w świetle art. 22¹ kc. Pozwany podniósł, iż co prawda nie pozbawia konsumentów prawa nabywania towarów oferowanych przez Spółkę, jednakże, jak podał, specyfika towarów przez niego oferowanych powoduje, że konsumenci nie są zainteresowani ich zakupem. Z tego powodu, zdaniem pozwanego, przepis art. 385¹ kc nie ma zastosowania do Programu „Procent” adresowanego do klientów, gdyż uregulowanie to odnosi się wyłącznie do niedozwolonych postanowień umownych zamieszczonych w umowach zawieranych z konsumentami.

Pozwany podkreślił, że zakwestionowane postanowienie nie jest ani sprzeczne z dobrymi obyczajami, ani rażąco nie narusza interesów konsumenta.

W szczególności zauważył, iż nie może być uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami zastosowanie klauzuli siły wyższej, a tak właśnie powinien być według pozwanego interpretowany zaskarżony zapis. Stwierdził, iż zmiana terminu dostawy nagrody, wynikająca z okoliczności niezależnych od pozwanego uzasadniona jest w świetle art. 476 zd. 2 kc nawet w sytuacji, gdy strony nie przewidzą wcześniej takiej sytuacji.

Pozwany wywiódł, iż w ramach Programu lojalnościowego organizator deklaruje wymienianie punktów zgromadzonych w Programie na nagrody. Program lojalnościowy nie ma przy tym stricte charakteru zobowiązania wzajemnego. Klienci nie zobowiązują się, że w zamian za udział w Programie będą dokonywać zakupów wyłącznie u pozwanego jako organizatora, a stosunek prawny powstaje z uwagi na jednostronne oświadczenie organizatora, który zobowiązuje się premiować zakupy dokonywane przez klientów dodatkowymi nagrodami. W ocenie pozwanego również z jednostronnego zobowiązania organizatora wynika termin dostarczenia nagrody, jak podał pozwany, nic nie stoi zatem na przeszkodzie wprowadzeniu możliwości zmiany terminu dostawy w razie zaistnienia okoliczności, za które organizator nie ponosi odpowiedzialności.

Pozwany stwierdził, iż Program nie działa jako umowa pomiędzy stronami, ale ma charakter przyrzeczenia publicznego, którego funkcją jest pobudzanie większej liczby klientów do określonego zachowania się, na którym przyrzekającemu zależy. Nadto zaznaczył, że przyrzeczenie publiczne jako jednostronna czynność prawna jest źródłem stosunku zobowiązaniowego szczególnego rodzaju i wywiódł, że skoro nie dochodzi do zawarcia umowy to do takiej relacji prawnej nie ma zastosowania art. 385¹ kc.

Pozwany wskazał, że uczciwe poinformowanie klienta o możliwości opóźnienia w dostawie wybranej nagrody wynikającego z przyczyn niezależnych od organizatora nie może być uznane za działanie zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, czy wywołania błędnego przekonania u klienta. Nadto podniósł, iż kwestionowane przez powoda postanowienie nie przewiduje dla pozwanego jako organizatora Programu uprawnienia do niewykonania w terminie swojego zobowiązania, ale stanowi uprzedzenie klienta o możliwości opóźnienia dostawy, będącego wynikiem nie złej woli organizatora, lecz przyczyn od niego niezależnych. Poza tym dodał, że zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego siła wyższa jest okolicznością wyłączającą zwłokę w wykonaniu zobowiązania.

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2010r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zawiesił na podstawie art. 346 kpc rygor natychmiastowej wykonalności nadany wyrokowi zaocznemu z dnia 01 lipca 2010r.

Rozpoznając sprawę Sad Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Firma (...) S.A. z siedzibą w G. prowadzi Program lojalnościowy procent jako organizator programu. Działanie tegoż Programu zostało uregulowane w „Regulaminie programu lojalnościowego procent”. Zgodnie z pkt II.1 Regulaminu definiuje on warunki i zasady udziału uczestnika w Programie procent oraz zasady wydawania, przyznawania oraz odejmowania punktów. Zawiera ponadto wszystkie warunki uczestnictwa w Programie, które uczestnik akceptuje poprzez wypełnienie formularza oraz wysłanie go do organizatora za pośrednictwem sieci Internet. Stosownie do pkt III. 1 Regulaminu w Programie może wziąć udział każda osoba fizyczna, pełnoletnia, zameldowana na terytorium RP i posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych, osoba prawna oraz każdy podmiot gospodarczy, który dokona zakupu towaru lub usługi z oferty handlowej organizatora. Warunkiem przystąpienia do Programu procent jest w myśl pkt III.3 Regulaminu dokonanie zakupu, otrzymanie karty oraz prawidłowe i zgodne z prawdą wypełnienie formularza aktywacji karty procent, który dostępny jest na stronie internetowej (...), a następnie odesłanie go do organizatora, za pośrednictwem sieci internet. Wypełnienie formularza następuje poprzez podanie danych osobowych klienta (pkt II.4 Regulaminu).

Przedmiotowy Regulamin zawiera postanowienie następującej treści: **„Organizator zastrzega sobie prawo zmiany terminu dostawy w przypadku chwilowego braku Nagród w magazynie spowodowanego niezależnymi przyczynami (brak w magazynie dostawcy, przerwa w produkcji, kataklizm, strajk, itp.)”**.

W odpowiedzi na pozew pozwany nie zakwestionował, iż w Regulaminie programu lojalnościowego procent zawarte jest powołane w pozwie postanowienie. Nie zaprzeczył także, aby stosował wskazane postanowienie, w związku z czym okoliczność tą należało uznać za przyznaną w oparciu o przepis art. 230 k.p.c.

Wobec nie zakwestionowania wiarygodności dołączonego do pozwu wzorca umownego, ani niezgodności kwestionowanego postanowienia z treścią postanowienia zawartego w Regulaminie należało uznać za udowodnione, iż jest on stosowany przez pozwanego na podstawie art. 229 k.p.c.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, iż Program lojalnościowy procent organizowany przez (...) S.A. adresowany jest również do konsumentów, albowiem sam pozwany dopuścił w Regulaminie, iż w Programie może wziąć udział każda osoba fizyczna, pełnoletnia, zameldowana na terytorium RP i posiadająca zdolność do czynności prawnych. Nie jest przy tym ważnym, iż klientami pozwanego są głównie przedsiębiorcy czy osoby, które dokonują zakupu w bezpośrednim związku ze swoją działalnością zawodową z uwagi na specyfikę produktów oferowanych przez pozwanego. Przeto,

wbrew twierdzeniom pozwanego, przepis art. 385¹ kc będzie miał zastosowanie do Programu lojalnościowego procent, albowiem Regulamin tego Programu obowiązuje również konsumentów.

Sąd odnosząc się do tez pozwanego, iż przystąpienie do Programu nie kreuje stosunku umownego pomiędzy klientem a pozwanym, albowiem Program ma charakter przyrzeczenia publicznego, stwierdził, iż istnieją przesłanki nakazujące interpretować łączącą strony- Przedsiębiorcę i konsumenta- więź prawną jako umowny stosunek zobowiązaniowy. Za przyjęciem tej tezy przemawia przede wszystkim sformalizowany sposób, w jaki pozwany uregulował przystąpienie do Programu. Mianowicie warunkiem przystąpienia do Programu jest między innymi wypełnienie przez klienta odpowiedniego formularza własnymi danymi osobowymi i przesłanie go organizatorowi Programu. Aby zostać uczestnikiem Programu należy więc ewidentnie przejawiać taką wolę (przyjęcie oferty). Dochodzi więc w tym momencie do zawarcia umowy o uczestnictwo w programie.

Ponadto należy podkreślić, iż punktem wyjścia do zawarcia umowy o uczestnictwo w Programie jest zawarcie umowy sprzedaży, co w ocenie Sądu stanowi świadczenie uczestnika na rzecz organizatora Programu. Z powyższego wynika zatem okoliczność występowania wzajemnych świadczeń stron. Ze strony klientów jest to zakupywanie produktów oferowanych przez (...) S.A., a ze strony pozwanej wydanie towarów z możliwością oferowania uczestnictwa w programie lojalnościowym, w którym klient otrzymuje punkty za dokonanie zakupów wymieniane następnie na nagrody.

Program lojalnościowy procent ma więc na celu ustalenie atrakcyjnych warunków sprzedaży produktów w ramach realizowanego przez pozwanego świadczenia z umowy wzajemnej- umowy sprzedaży produktów (...) S.A. w stosunku do klientów (...) S.A. w zamian za przywiązanie tych klientów do zakupów u (...) S.A. przez dłuższy okres czasu.

Analizowany stosunek prawny stanowi więc zdaniem Sądu przykład wyodrębnionego w doktrynie podtypu umowy sprzedaży zwanej sprzedażą premiową. Charakteryzuje się ona tym, iż każdy kupujący spełniający ogłoszone warunki ma prawo do nagrody (premii).

Powyższa kwalifikacja łączącej strony więzi prawnej oznacza dopuszczalność sądowej kontroli zaskarżonych postanowień Regulaminu pod kątem ich abuzywnego charakteru.

Przechodząc do meritum, w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd dokonuje abstrakcyjnej oceny wzorca celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ k.c. Niedozwolone postanowienia umowne określają przepisy art. 385¹ – 385³ k.c., mające na celu ochronę konsumenta przed niekorzystnymi postanowieniami umowy łączącej go z profesjonalistą.

W myśl art. 385¹ § 1 k.c., za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania zależna jest od spełnienia następujących przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacji;
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje tym, iż Sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

Analizując zakwestionowane przez powoda postanowienie w oparciu o w/w kryteria, nie budzi wątpliwości Sądu, że konsumenci generalnie nie mają wpływu na jego treść, albowiem wzorzec jest przedstawiany przez pozwanego, a zatem należało uznać, że postanowienie nie jest z nimi uzgadniane indywidualnie.

Przedmiotowe postanowienie nie dotyczy także głównych świadczeń stron umowy, a terminu dostawy nagród.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem jedynie kwestia, czy zakwestionowane przez powoda postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Należy wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać także działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, mogą tu wejść w grę także inne aspekty: zdrowia konsumenta (i jego bliskich), jego czasu zbędnie traconego, dezorganizacji toku życia, przykrości, zawodu itp. Naruszenie interesów konsumenta wynikające z niedozwolonego postanowienia musi być rażące, a więc szczególnie doniosłe. Pełnię treści pojęciu „dobrych obyczajów” (w szczególności w stosunkach umownych między profesjonalistą a konsumentem) nadaje judykatura - w orzeczeniu SN z 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, IC Biul. SN 2006, nr 2, s. 86 wskazano, iż za „sprzeczne z dobrymi obyczajami” należy uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową, „rażące naruszenie interesów konsumenta” polega zaś na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym).

W świetle powyższego Sąd uznał, że kwestionowana przez powoda klauzula o treści: **„Organizator zastrzega sobie prawo zmiany terminu dostawy w przypadku chwilowego braku Nagród w magazynie spowodowanego niezależnymi przyczynami (brak w magazynie dostawcy, przerwa w produkcji, kataklizm, strajk, itp.)”** stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Pozwany prowadząc obronę powołał się na art. 476 kc, który stanowi, iż dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W tym miejscu należy zauważyć, iż przepis ten wyłącza zwłokę dłużnika w przypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez dłużnika jest następstwem „okoliczności, za które odpowiedzialności nie ponosi”, a nie w sytuacji gdy opóźnienie to jest wywołane „niezależnymi przyczynami”. Zwrot „niezależne przyczyny” jako niezdefiniowany w ustawie po pierwsze może być interpretowany dowolnie przez pozwanego, a wobec tego po drugie nie może zostać uznany za zwrot zamienny do wyrażonego w ustawie o określonym znaczeniu.

Przykładowo należy wskazać, iż pozwany jako niezależne przyczyny może uznać działanie lub zaniechanie osób, którym powierzył wykonanie zobowiązania lub z których pomocą zobowiązanie wykonuje, a które to swym działaniem lub zaniechaniem spowodowały brak nagród w magazynie. Z treści zakwestionowanego postanowienia wynika, iż właśnie jako niezależne przyczyny pozwany wymienia między innymi brak nagród w magazynie dostawcy. Tymczasem w myśl art. 474 kc dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza. Przepis powyższy stosuje się także w wypadku, gdy zobowiązanie wykonuje przedstawiciel ustawowy dłużnika.

Ponadto należy podnieść, iż pozwany skonstruował przedmiotowe postanowienie w ten sposób, że w nawiasie wymienił przykładowe niezależne przyczyny braku nagród w magazynie, w związku z którymi zastrzegł sobie

uprawnienie do zmiany terminu dostawy nagród, przy czym wyliczenie to nie jest pełne, albowiem pozwany zastosował skrót „itp.” świadczący, iż mogą wystąpić jeszcze inne bliżej nieokreślone niezależne przyczyny braku nagród w magazynie. Tym samym przedmiotowej klauzuli nie można traktować jako prawidłowej, zgodnej z Kodeksem cywilnym „klauzuli siły wyższej” czego domagał się pozwany.

Ponadto należy stwierdzić, iż zaskarżone postanowienie jednostronnie umożliwi przedsiębiorcy podejmowanie decyzji co do istotnego elementu Programu, jakim jest termin wysyłki nagród dla uczestników Programu nawet w przypadku, gdy nie będzie to usprawiedliwione okolicznościami, za które pozwany odpowiedzialności nie ponosi.

Z treści przedmiotowego postanowienia wynika poza tym, iż pozwany może przesunąć termin wyeksponowania nagrody do uczestnika Programu, a termin ten może de facto zmienić dowolnie, dogodnie dla siebie.

Sąd zważył, iż swoboda nadana przedsiębiorcy w tym względzie powodować może po stronie konsumenta zawód, albowiem dopełniając określonej w Programie czynności oczekuje na przyznanie mu punktów, wymianę punktów na nagrodę i jej przesłanie. Kwestionowane postanowienie nie gwarantuje mu jednak otrzymania nagrody w rozsądnym terminie.

Dodania wymaga, iż treść zakwestionowanego postanowienia powoduje niemożność wyciągnięcia konsekwencji odszkodowawczych w związku z nieterminowym nadesłaniem nagrody, gdy nastąpiło to na skutek okoliczności, których nie można zaliczyć do okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdzając, że zakwestionowane postanowienie wzorca umownego stosowanego przez pozwanego kształtuje prawa konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a zatem stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. zakazał w wyroku zaocznym jego wykorzystywania w obrocie z konsumentami na podstawie art. 479⁴² k.p.c.

O wysokości wpisu od pozwu i obciążeniu nim pozwanego na rzecz Skarbu Państwa orzeczono na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 i art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz. 594).

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 i 99 k.p.c.

Publikację prawomocnego wyroku na koszt pozwanego zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c.

/-/ SSO Maria Witkowska